

и правете го: нъ по нихныты работы не-
 правете, понеже казвать, а непразять.“
 (Мат. 23, ст. 2 и 3.) Този, койго казва,
 а неправи, подобень е на гръмотевицѣтъ,
 кояго става въ облаци въ сушовно вре-
 ме безъ дъждь. Коя полза оъ обла-
 чното за гръмваніе, ако на жѣдушѣтъ
 земліѣ ся не изліе дъждь? Кое умиле-
 ніе на душигы отъ учителскыя гласъ, ако
 съ животь-тъ неполуза, нъ по-вече съб-
 лазнива? Защо то словото безъ примъ-
 рѣтъ на добродѣтельныя животь не е
 дѣйствиелно. Нека бѣде нѣкой, като
 медъ сладкопоголивъ, ако въ работы-
 ты ся глѣда жѣлка на съблазныты, не-
 ще да улади слышателството сѣрдца.
 Койго нека да съгрѣе другыты въ любо-
 вь-тъ Господнѣ, той е дѣженъ самъ да
 бѣде не ледъ, нъ като Серафимъ съ Бо-
 жественното желаніе да пламти; който
 нека да просвѣти другыты, той и самъ да
 бѣде не тъмнота, нъ видѣлиѣ. Тѣй и
 самъ Господь на пастыриты и учителіеты
 въ Евангеліето рече: „Вые сте видѣли-